

[Guldberg.]

ropa, og at det ikke går at være splittet og delt, og at vi skal samles om de opgaver. Det ved jeg også vi kan samarbejde om. Jeg kan følge hr. Kjeld Olesens synspunkter indtil eksemplificeringen, som jeg heller ikke er uenig i, men hvor jeg synes der manglede noget; det er altså ingen bebrejdelse, men jeg synes, det måske alligevel var rigtigt af mig at lægge det til.

Jeg tror i og for sig, vi er overbevist om — og det tror jeg også udenrigsministeren vil være enig med mig i — at den helt nære og overordentlig vigtige opgave, der står for, og som har været hæmmet og begrænset af usikkerheden omkring det engelske medlemskab, men også af andre forhold, er at få orden i det europæiske monetære og valutaviske system og i forbindelse med det naturligvis at få det passet ind i en reform af et internationalt monetært system. Jeg synes bare, det er så vigtig en opgave, at jeg mener, det var rigtigt at nævne den og at gøre det nu.

Der er ingen tvivl om, at den forløbne periode, hvor der har været både en økonomisk og en politisk usikkerhed i det europæiske samarbejde, har gået næsten så længe, den kan, uden at det går rigtig galt, men at det er klart, at vort økonomiske samarbejde, grundlaget for vores beskæftigelse, hele problemet om at løse dette, som vi ikke bare kan løse internt, indenlands — det kan den nuværende regering ikke, og det kunne den foregående heller ikke — at alt det afhænger af, at der kan komme så megen ro og grundlag og balance i det monetære samarbejde, først og fremmest mellem os indbyrdes i Europa, at vort samarbejde kan fungere igen, men naturligvis også på det mere verdensomspændende plan.

Det er derfor uret vigtigt, at vi, nu da vi er ude af usikkerhedsperioden, sætter vore kræfter ind på at få dette spørgsmål løst, og jeg tager altså ordet for at understrege betydningen af at få bekræftet, hvad jeg sådan set ikke vil betvivle på forhånd, men alligevel synes hører hjemme i denne debat, få bekræftet, at dette er en opgave, der har høj prioritet. Det er klart, at det medfører en række problemer, og at der er en række spørgsmål, der skal løses i forbindelse med dette, og de er ikke lige lette alle sammen, det skal jeg ikke på nogen måde undervur-

dere, men netop af den grund er det også vigtigt, når vi har en debat om tillægsbevillingslovforslaget, som også er en debat om den økonomiske politik og om beskæftigelsen, at vi gør os ganske klart, at for at få grundlaget for en fornyet økonomisk fremgang og for rimelige beskæftigelsesforhold og de økonomiske forhold her i landet i orden ligger der en væsentlig opgave, som vi skal varetage inden for det europæiske samarbejde, og som jeg gerne vil opfordre regeringen til at være aktiv over for, gå positivt ind for nu, hvor de problemer, der har været i forbindelse med Englands medlemskab, og som har skabt usikkerhed — en usikkerhed, jeg måske synes har været unødigt stor, men lad os ikke diskutere den bagefter — skulle være fjernet, således at vi har en linje at arbejde videre på, hvad jeg er overbevist om der vil være dækning for her i folketinget.

Bay (FP):

Foranlediget af hr. Kjeld Olesens udtalelse om, at socialdemokratiet vil bekæmpe fremskridtspartiet, kommer jeg til at tænke på dengang jeg for et par år siden for første gang talte for fremskridtspartiet i Esbjerg. Da sagde jeg, at der var to årsager til, at jeg tilsluttede mig fremskridtspartiet, foruden det jeg allerede havde sagt. Den ene begrundelse var faktisk ikke ret pæn, for jeg sagde rent ud, at det var hævnfølelse over for det parti, der i den grad havde svigtet sine muligheder, havde svigtet sin opgave, havde svigtet de vælgere, som de altid hævdede var deres, nemlig den danske arbejderstand. I stedet for var de gået akademikernes ærinde og havde sørget for hele vejen at kæle for dem, og når det kneb, fordi man havde fået uddannet for mange, lavede man nye stillinger for stadig væk at kunne kræse op for den kreds, der omgav socialdemokratiet og havde overtaget alle poster.

Ud fra den betragtning kan jeg godt fortælle hr. Kjeld Olesen, at fremskridtspartiet vil bekæmpe dette socialdemokrati, men vi vil gerne samarbejde med det socialdemokrati, der vil gå arbejderens ærinde, de arbejdere, der står og er forudsætningen for, at alle andre kan leve — men dem har socialdemokratiet svigtet. Det er derfor, fremskridtspartiet er kommet. Måske er vi af og til kommet en lille smule kluntet om med